

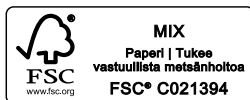
*

lida Kiviranta
ENSISOLMU

Iida Kiviranta

ENSISOLMU

***KOSMOS**

Iida Kiviranta ja Kosmos 2023

ISBN 978-952-352-234-3

Kansi: Milena Huhta

***KOSMOS**

Painettu EU:ssa

Vain muutamat nisäkkäät osaavat napata asioita peukalon, keski- ja etusormen väliin. Pihtiotteessa nuo sormet vastaavat tarttumisesta. Nimetön ja pikkurilli vain lisäävät niille voimaa ja tasapainottavat liikkeen.

Me ja sukulaislajimme nostamme tipahtaneita asioita, poimimme kirppuja lajitovereidemme turkeista, metsästäjakeräilemme, tartumme toisiamme korvien, nenien, peppujen, tissien ja penisten muodostamista ulokkeista.

Jossain kohtaa sitä ketjua me tartuimme esineisiin, aloimme käyttää niitä työkaluinamme. Keksimme valmistaa lankaa, punoa ruokoja ja korsia yhteen köydeksi.

Kiinnitimme niillä asioita paikalleen, kyhailimme majoja ja asumuksia. Keksimme sotimisen, keksimme vangitsemisen. Köysi osoittautui käteväksi, kun ihmisiä piti pitää paikallaan.

Vei vuosisatoja, että vangitseminen ja rankaisu muuttui muuksi – huvituksen alakulttuuriksi.

1.

1.

Siskon ja puolison vastaostettu koti kiilteli remontinjälkeistä hikeä. Tiukka poninhäntä kiristi hiuspohjaani, piti minut paikoillaan. Kurkkua kuivasi. Ehkä jostain nurkasta leijui vielä pakkeliäpölyä limakalvoille. Kynähome sai minut tuntemaan itseni vakuumpakatuksi makkaraksi kaupan kylmäaltaassa.

Katselin meitä katonrajasta. Puutaloidylliä, kiiltokuvaparisuntia. Vaatearteita, sisustushelmiä ja liian kevyttä keskustelua, joka syvenisi vasta kolmannen pullon kohdalla. Alkupalapöydässä Siskon ja puolison remonttiaiheinen dialogi kuulosti enemmän podcastin jaksolta kuin illalliskeskustelulta.

Vaaleanpunainen orkidea availi nuppujaan kasvivalon alla. Poikaystäväni Jaakko kysyi välillä tarkennuksia innotoman kohteliaasti. Hänen tukkansa joka suortuva pysyi aisoissa geelillä, kun koko pää poukkoili muka-innokkaiden yöökkäysten tahtiin. Hän pukeutui aina elämänsä naisten ostamiin vaatteisiin. Täydellisesti silitetty luumunvärinen paitapusero oli minulta saatu syntymäpäivälahja.

Välillä Sisko haki katsettani cevichen yli ja kysyi sanattomasti jotain, josta en saanut selvää.

Miksi me keräsimme marmorisia leikkuulautoja ja kristallilaseja? Tavoittelimme jotain, joka asui kaupan hyllyllä eikä koskaan seurannut kotiin asti. Etsin loputtomassa kierteessä seuraavaa tavaraa, täydellistä mekkoa, vaasia, vihkoa, kynää, peiliä, ei sittenkään peiliä, Arabian astioita, HAYta mieluummin tai kevyen patinoitunutta Alvar Aaltoa, elämän kulumaa imitoivaa.

Työelämään siirtyneelle Siskolle se oli helpompaa. Minä kitkuttelin opintotuen viime senteillä tai tuhlasin hetkessä hupenevaa opintolainaa. Jaakko ei pystynyt ymmärtämään, miten olin aina samassa tilanteessa, mutta ojensi silti korttinsa kaupan kassalla ja maksoi ruokaostokset.

Siskon valinta oli treenit, joissa hän juoksi pakoon itseään ja koulun kakaroiden kiljuntaa. Hänen ilmaan liukeneva miehensä tökki silmälaseja ylemmäs nenällänsä jotenkin tyynenä, tyhjyyden hyväksyneenä. Ehkä hän oli elänyt niin pitkään mustavalkokuvassa, ettei ollut edes tajunnut, että värit olivat kadonneet hänen maailmastaan jo vuosia sitten.

Minun vastalauseeni siihen tyhjyyteen oli polttava halu kokea ja nähdä, saada elämästä enemmän kuin sanakokeen palkintotarran. Onneksi olin syntynyt perheeseen, jossa olympialaisten taitoluistelijoita nenä kiinni ruudussa tökkinyt taapero vietiin luistelukouluun. Jäältä minä löysin itseni. Se imi minut itseensä ja pakotti mukaansa. Ilman sitä pirun nilkkaa se olisi ehkä edelleen kohtaloni. Ehkä olisin nyt Grand Prix-kisoissa, bisnesluokassa, maailmankuulujen valmentajien opissa, olympialaisissa, lehtien kansissa, ihmisten huulilla.

Sisko taas ei ollut koskaan etsinyt mitään enempää. Pienenä hän puki baby bornia ja barbeja uudelleen ja uudel-

leen, loputtoman tylsänä pukemisen ja riisumisen kierteenä, johon hän ei tuntunut ikinä kyllästyvän. Se sama kierre oli jäänyt hänen elämäänsä. Kohteet olivat vain vaihtuneet nukeista koenumeroihin, opiskelupaikkoihin, stipendeihin, osakesäästöön ja sormuksiin.

Porkkanat narskuivat hampaissa nihkeinä kuin iho. Join valkoviiniä kuin se olisi ollut vettä. Kuuntelin, miten Jaakko kertoi asunnonostosuunnitelmistaan enemmän heille kuin ikinä minulle kahden kesken. Se satutti minua vähemmän kuin olisin luullut.

VETÄVÄ TARINA NAISESTA, JOKA LÖYTÄÄ EROOTTISEN SITOMISEN JA PÄÄTTY SYVÄLLE ALISTAMISEN JA ALISTUMISEN MAAILMAAN.

Anni on vieras omassa perheessään, koulussa, työpaikalla, parisuhteessa. Hän pakenee elämäänsä Tokioon opiskeluvaihtoon. Siellä hän päätyy köysisalonkiin, josta aukeaa yksityisklubien ja bileiden salainen maailma. Shibarin taitoihin sukeltamisen jälkeen ei ole paluuta ihmissuhteisiin ilman köysiä. Suomessa hän löytää kinky-yhteisön, jossa vallitsee tiukka hierarkia ja jonka leikit ovat julmia, kivuliaita ja joskus verisiä. Yhteisö on myös matka keskinäiseen kunnioitukseen ja oman sisäisen pahuuden ymmärtämiseen.

Iida Kivirannan *Ensisolmu* on intensiivinen romaani suostumuksesta, valtasuhteista ja vaistojen kauneudesta.

Iida Kiviranta on digitaalinen muotoilija, kirjoittaja ja sidontataiteilija. Hän on opiskellut taidetta japanilaisessa tyttökoulussa ja sidontaa salaisissa kellareissa. *Ensisolmu* on hänen esikoisteoksensa.